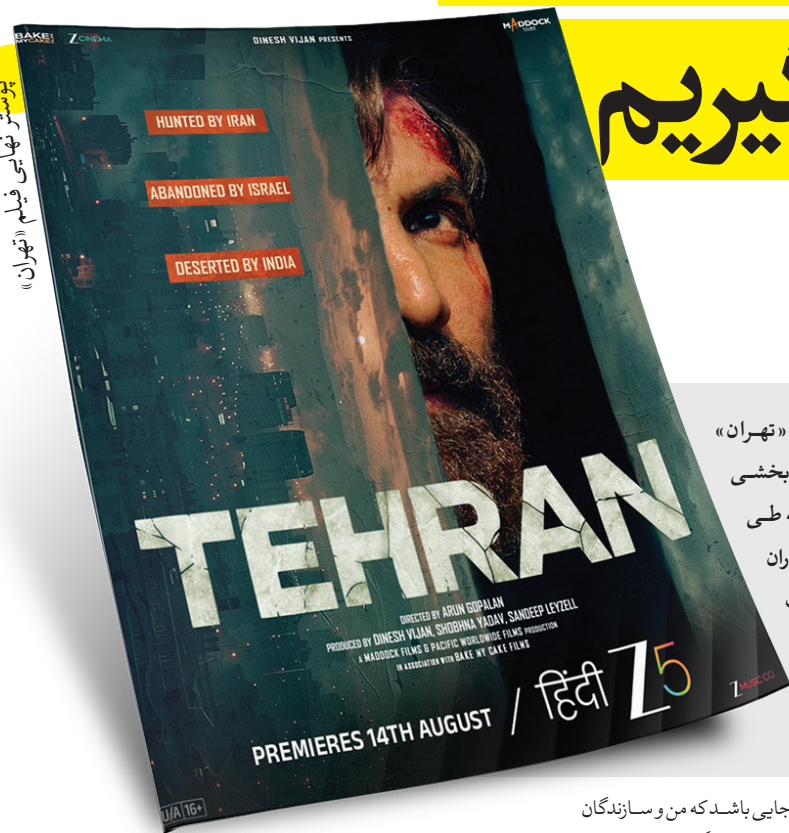

- مدیرمسئول: محمدامین ایمانجانی
- قائم‌مقام مدیرمسئول: مسعود فروغی
- سردبیر: محمد زعیم‌زاده
- دبیر وقایع اسرائیلیه: محمدصادق علیرزاده
- تلفن و فکس: ۶۲۹۹۴۹۵ (۰۲۱)
- کدپستی: ۱۱۳۵۶۳۸۱۶
- چاپ: چاپخانه دانشگاه آزاد اسلامی
- نشانی: خیابان حافظ، پایین‌تر از جمهوری، روبه‌روی ساختمان بورس ساختمان فرهیختگان، طبقه سوم

یک بام و دو هوای فیلم «تهران» که قرار بود یک تریلر جاسوسی باشد!

از تهران سوخت بگیریم از قل‌آویو سلاح!

پرستر نهایی فیلم «تهران»

عرضه ناگهانی «تهران»
به احتمال زیاد بخشی
از یک پازل بزرگ است که طی
ماه‌های اخیر با هدف بمباران
ذهنی مخاطبان جهت
جانداختن اتهام خطر
ایران برای جامعه جهانی
طراحی شده است

فیلم «تهران»، فیلمی جاسوسی محصول سینمای هند در سال ۲۰۲۵ است و به کارگردانی آرون گوپالان و تهیه‌کنندگی دینش ویجان، شوبنا یاداو و سندپ لیزل تولید شده است. از جمله بازیگران اصلی آن می‌توان به جان آبراهام، نیرو باجوا و مانوشی چیلار اشاره کرد. این فیلم برگرفته از حملات واقعی سال ۲۰۱۲ علیه دیپلمات‌های رژیم صهیونی در شهر دهلی‌نو است که پلیس هند ادعا کرده بود توسط ایران انجام شده است. داستان حول محور افسر پلیس هندی به نام راجیو کومار می‌چرخد که پس از وقوع بمب‌گذاری در نزدیکی سفارت اسرائیل و با مشاهده جان‌باختن یک کودک هندی در این حادثه، برای انتقام گرفتن و حفظ امنیت هند وارد عمل می‌شود. و سعی می‌کند برای یافتن مهم‌ترین عامل این حادثه، راهی تهران شود. به جهت اینکه بیننده با سختی‌های کار کومار آشنا شود راجیو با تعارض‌هایی بین وظیفه ملی، احساسات شخصی و سیاست‌های بین‌المللی روبه‌رو می‌شود و با فقدان حمایت از سوی هم‌وطنانش مواجه می‌گردد؛ چیزی که او را در دل یک بحران دیپلماتیک قرار می‌دهد. این فیلم از اولین نمایش خود مستقیم روی پلتفرم ZEE5 رفته و در تاریخ ۱۴ آگوست ۲۰۲۵، هم‌زمان با روز استقلال هند، منتشر شد؛ دلیل پخش آنلاین بدون اکران سینمایی به چالش‌ها و حساسیت‌های ژئوپلیتیک در زمینه روابط ایران و اسرائیل نسبت داده شده است. کارگردان و بازیگر نقش اول مدعی هستند که به حساسیت روابط ایران و هند آگاه بوده و تأکید داشته‌اند که فیلم در تلاش است با دقت و بی‌طرفی، تعادل فرهنگی را حفظ کند. در ادامه نگاهی به این فیلم خواهیم داشت تا بالاخره تکلیف ما با این ماجرا روشن شود.

محمدعلی زیدانار

حالا چرا تهران؟

احتمالاً چند دلیل برای ساختن چنین فیلمی وجود دارد، هندی‌ها طی سال‌های اخیر بیشتر و بیشتر به رژیم عبری نزدیک شده‌اند و این باید از اولین تلاش‌هایشان برای اثبات اتحادشان باشد. فیلم در سال ۲۰۲۲ ضبط و در ابتدا برای اکران سینمایی در جولای ۲۰۲۳ برنامه‌ریزی شده بود، در شرایطی که حتی سوپرمن هم طرفدار فلسطین می‌شود، عرضه ناگهانی فیلم «تهران» توسط سرویس بزرگ استریم هندی مشکوک نیست؟ مخصوصاً وقتی حتی یک ارجاع هم به بلایی که صهیونیست‌ها سال‌هاست بر سر فلسطین آورده‌اند در فیلم دیده نمی‌شود. دیگر آنکه ساخت و انتشار فیلمی با محتوای سیاسی ایرانی-عبری در فضایی که التهاب و درگیری و جنگ بین ایران و رژیم اسرائیل طی دهه اخیر بالا گرفته است، احتمال موفقیت مالی فیلم را بالا می‌برد. همچنین ممکن است هندی‌ها در حال آزمون و خطای ژانر جاسوسی باشند تا بتوانند کم‌کم تصویری را جایگزین‌اند که آنان را یک بازیگر مهم در عرصه اطلاعات و امنیت بین‌المللی نشان می‌دهد. در کنار همه این موارد حدس زدن یک مسئله دیگر هم نباید سخت باشد، عرضه ناگهانی «تهران» به احتمال زیاد بخشی از یک پازل بزرگ است که طی ماه‌های اخیر با هدف بمباران ذهنی مخاطبان جهت جانداختن اتهام خطر ایران برای جامعه جهانی طراحی شده است. طی ۶ ماه اخیر دومینوبی از اتهامات و حواشی که برخی از آن‌ها اساساً احمقانه هستند، علیه ایران بیان شده است. خودتان را جای مثلاً فردی اهل یونان بگذارید که اول شنیده ایران فرداست که بمب اتم را بر سر تمدن غرب بریزد، بعد در خبرها خوانده که سفارت ایران در استرالیا با اتهام یهودستیزی تعطیل شده و وقتی دوری در نتفلیکس می‌زده با فیلم «تهران» مواجه شده که نشان می‌دهد خطر ایران مال امروز و دیروز نیست و ایرانی‌ها حتی ۱۵ سال پیش هم دست‌گوا یا اقداماتی داشته‌اند. حالا اگر فردا روزی به شمای یونانی هرچه در مورد ایران دروغ بگویند، اصلاً به خودتان زحمت بررسی را خواهید داد؟

و در نهایت طی یکی دو سال اخیر در توئیتر معروف شده که «هرچاپست اسرائیلی‌ها را ببینید، در بخش نظراتش حتماً یک هندی خودشیرین را خواهید دید که از خود آن عبری صهیونیست هم محکم‌تر از رژیم اسرائیل دفاع می‌کند.» راستش را بخواهید تا قبل از تماشای فیلم «تهران» فکر می‌کردم اهالی توئیتر شوخی می‌کنند!

است منطقی، شاید بتوان گفت تنها جایی باشد که من و سازندگان اثر با هم توافق ضمنی داریم. «شما حق ندارید جنگ بین خودتان را در خاک ما انجام دهید!» این جمله را به هرکسی بگویید موافقت خودش را اعلام می‌کند! مشکل از جایی شروع می‌شود که حتی اسم این فیلم هم کلیشه است، هفت تا از ده فیلم جاسوسی که در مورد ایران ساخته شوند احتمالاً اسمشان تهرانی، اصفهانی، تبریزی یا چیزی شبیه این خواهد بود. فکر می‌کنم من اگر قرار بود فیلمی با ادعای بی‌طرفی بسازم در سه دقیقه ابتدایی فیلم جملاتی را در دهان راوی نمی‌گذاشتم که از «کشته شدن دانشمندان ایرانی» به دست صهیونیست‌ها حرف یزند و دو دقیقه بعد بگویند: «یک حمله تروریستی به دیپلمات‌های رژیم اسرائیل انجام شده.» فیلم گرچه داعیه بی‌طرفی دارد، اما برایش دانشمندان ایرانی کشته می‌شود و دیپلمات‌های اسرائیلی ترور و چون خشت اول این بنا کج است، همه جایش کج می‌رود؛ از صحنه‌های دلخراشی که نیروی سرخود مثلاً ایرانی جلوی شعار «فلسطین آزاد» بر سر یک خاخام یهودی که تا پای جان از کشورش (کشورش؟) دفاع می‌کند و شعار «زنده باد اسرائیل» سر می‌دهد بگیرد، تا جایی که شخصیت اصلی داستان به طرف ایرانی می‌گوید: «تا وقتی سربازهای یکدیگر را می‌کشند مشکلی نیست، ما آدم‌بی‌گناه ماجرایش فرق دارد.» حالایی را باید پیدا کنیم کنوانسیون ژنو را برای راجیو کومار بخواند و ایضاً به او توضیح بدهد که چرا یک دانشمند حتی اگر در یک حوزه حساس فعالیت کند هم هنوز شهروند غیرنظامی است، بلکه از منبرش پایین بیاید! در حقیقت فیلم پر است از این حرف‌های بی‌معنی که صرفاً گفته می‌شوند تا رویکرد سیاسی خاص را نشان دهند و اگر بخواهیم مثال بزنیم باید کل این شماره را به همین کار اختصاص داد. روابط تهران-دهلی در «تهران» هیچ ارتباطی به حقیقت ندارد، اینکه یک وزیر ایرانی به رئیس سپاه بگوید «هندی‌ها در سخت‌ترین دوران کنار ما بودند» بیشتر شبیه آمال و آرزوهای یک هندی است، چون اگر جدی جدی معتقد باشند به ما کمک کرده‌اند که باید شروع کنیم یک فیلم بسازیم و اسمش را هم بگذاریم «سلام بمبئی»! ترجیح می‌دهم از انگلیسی صحبت کردن درجه‌دار سپاه با بقیه ایرانی‌ها، شباهت مفر سپاه به سالن کداک، اجرای کوارتز چلو توسط چهار سپاهی با لباس رزم، انواع و اقسام چیدن کلمات تصادفی مثل «داشتن تمیز نگه»، شباهت خیابان شریعتی به حوالی شانزه‌لیزه پاریس و چیزهایی شبیه این بگذرم. این فیلم برای مصرف داخلی VOD در هند تهیه شده و اتفاقاً در زمینه زبان فارسی و دکور و شباهت، کلاً نباید از چنین فیلمی توقع زیادی داشت.

تهران چگونه فیلمی است؟

توقع می‌رود که بگویم «تهران» فیلم بدی است، فیلمی خیلی بد! اما این به شکل کلی نقطه شروع خوبی برای این بررسی نیست، «تهران» از آن فیلم‌هاست که شما حتی یکی از اصحاب رسانه خودمان را پیدا نمی‌کنید که ذره‌ای خوبی‌اش را گفته باشد، بنابراین اگر من هم با داشتن نظر «عجب فیلم مزخرفی!» شروع کنم، شما احتمالاً مطلب مرا تا آخر نخواهید خواند، بنابراین لازم می‌دانم در این زمینه توضیحات بیشتری بدهم. فیلم‌های زیادی هستند که من محتوای شان را دوست ندارم یا حتی از محتوای آن‌ها متنفرم، مثلاً من ایده داستانی «نجات سرباز رایان» را نمی‌پسندم یا از سر تا ته قصه و روایت فیلم «مونیک» متنفرم؛ اما هر دوی این‌ها-مع‌الاسف-فیلم‌های بسیار خوبی هستند؛ اولی یکی از بهترین فیلم‌های جنگی تاریخ سینما و دومی درام جاسوسی پریچ و خمی است، یعنی گرچه اولی ایده منطقی ندارد و دومی اثری عمیقاً ضد فلسطینی است، ولی هر دو اثر فیلم‌های بسیار خوبی از آب درآمده‌اند. مهم‌ترین مشکل «تهران»-از میان همه مشکلاتش-دقیقاً همین جاست، اینجا که فیلم واقعاً بدی است، یعنی اصلاً اگر یک یهودی صهیونیست ضد ایرانی شدید پای فیلم بنشیند، «تهران» برای او هم فیلم بدی است. حالا چرا واقعاً فیلم بدی است؟

بدی‌های فیلم «تهران»

شاید باورکردنش سخت باشد که ایده یک خطی فیلم «تهران» چیزی